ΛΙΘΟΥΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΒΕΡΘΑΣ ΝΤΙ ΦΡΙΜΕΝ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

Ο ἀμάξι τοῦ νοσοκομείου χάθηκε μέσα στὴν πυκνὴ ὁμίχλη, ἐνῶ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητο πού εἶχε προκαλέσει τὸ δυστύχημα ἐξακολούθησε τὸν ὁρμητικὸ δρόμο του.

Ὅταν ὁ ἀστυνόμος ἔμαθε ποιὸς ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου, ἔδειξε τὸ μεγαλύτερο σεβασμὸ καὶ ἀμέσως τὸ ὕφος του ἀπὸ ἀπότομο καὶ αὐστηρὸ ἔγινε ταπεινὸ καὶ φιλοφρονέστατο. Τὸ πλῆθος πού εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ θαύμασε τὴν ὡμορφιὰ τῆς νέας γυναῖκας πού συνώδευε τὸν κύριο, ὅταν ἐκείνη πρόβαλε τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μάθη ἂν τὸ παιδάκι πάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο πέρασε τὸ αὐτοκίνητο εἶχε τραυματιστῆ σοβαρά.

Κατόπιν προχώρησαν πάλι, ἀλλὰ μὲ τὴν καθυστέρησι πού εἶχαν πάθει, θ' ἀργοῦσαν νὰ φτάσουν στὸ γεῦμα πού ἦσαν προσκαλεσμένοι. Ἐκείνη διέκοψε πρώτη τὴ σιωπή :

— Τί τρομερὴ ὁμίχλη ! εἶπε. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶιε τόσο ἀπρόσεχτα ! Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ φτωχὸς Ἰούλιος, ὁ σωφέρ μας, δὲν φταίει καὶ τόσο.

Ἐκεῖνος ἐσώπαινε. Τὰ λόγια πνιγόντουσαν μέσα στὸ λάρυγγά του. Ἡ γαλήνη καὶ ἡ ψυχραιμία τῆς συζύγου του τὸν ἐκνεύριζαν.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος κατόπιν ἄκουγε ἀφηημένος τὶς φλυαρίες τῆς διπλανῆς του κυρίας. Τὸ βλέμμα του, χωρὶς νὰ τό θέλη καρφωνόταν μὲ περιέργεια στὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία διηγόταν τὸ δυστύχημα κ' ἐξωμνοῦσε τὰν τέχνη καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ σωφέρ τους. Ὅσο τὴν κύτταζε, ἀντιλαμβανόταν ὅτι ὁ τραυματισμὸς τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ δὲν εἶχε ταράξει τὴ γαλήνη της, ἐνῶ αὐτὸς δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ταραχή του καὶ τὸ χέρι του ἔτρεμε κάθε φορὰ πού σήκωνε τὸ ποτήρι του γιὰ νὰ τὸ φέρη στὰ χείλη του.

Γιὰ τὴ γυναῖκα του, γι' αὐτὸ τὸ τέλειο δεῖγμα τοῦ μοντέρνου πολιτισμοῦ, πού τὴν παντρεύτηκε γιατὶ τὴν εὕρισκε ἄξια σύντροφο ἑνὸς μεγάλου πολιτικοῦ ὅπως αὐτός, περηφανευόταν πάντοτε. Συμφωνοῦσαν σὲ ὅλα Κατὰ τὴν ἀντίληψί τους, δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχοῦν γιὰ τίποτε. Ἀπόδειξις ἡ ἐκπληκτικὴ ψυχραιμία πού εἶχε δείξει ἐκείνη κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ δυστυχήματος, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ τὴν συγχαρῆ κανείς.

Ἀλλὰ ..ἀλλὰ ποιὰ γυναῖκα, γυναῖκα πραγματική, πού εἶνε ἱκανὴ ν' ἀγαπᾶ καὶ νὰ ὑποφέρη μπορεῖ νὰ μένη ἀδιάφορη ὅταν βλέπει τὸ αὐτοκίνητό της νὰ παρασύρη ἕνα παιδάκι, νὰ τὸ κατα πληγώνη καὶ νὰ τὸ ἀφήνη κατὰ γῆς, πλημμυρισμένο στὸ αἷμα του ;

Καὶ ὁ σύζυγος, καθώς ἀναπολοῦσε τὴν εἰκόνα αὐτή, ἔκανε καὶ μερικὲς ἄλλες σκέψεις. Ὅλοι τὸν μακάριζαν. Στὰ μάτια τοῦ κόσμου φαινόταν ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν.... Πλούτη, δόξα, τιμές, ἀξιώματα, τίποτε δὲν τοῦ ἔλειπε. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ συμπλήρωνε μιὰ ὡραιοτάτη σύζυγος πού τὸν λάτρευε,

Καὶ ὅμως ἡ οἰκογενειακὴ ζωή του ἦταν στερημένη καὶ ἀπὸ τὸ παραμικρὸ θέλγητρο. Ἅμα ἔμεναν μόνοι οἱ δυό τους μιλοῦσαν γιὰ τὰ πολιτικὰ ἢ γιὰ τὴν κοσμικὴ κίνησι.

Τὸ σημερινὸ περιστατικὸ μέσα στὴν ὁμίχλη εἶχε ταράξει τὰ νεῦρα του. Ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό του καταβεβλημένο, ἄρρωστο σχεδόν.

Μὲ πολὺ δυσκολία κάθησε ὡς τὸ τέλος τοῦ γεύματος καὶ μόνο ὅταν βρέθηκε μόνος του στὸ αὐτοκίνητο ἀνέπνευσε ἐλεύθερα. Ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν συνώδευσε τώρα, γιατὶ ἐκείνη θὰ πήγαινε σὲ μιὰ ἐσπεριδα, ὅπου ἡ δική του παρουσία δὲν ἦταν ἀπαραίτητη.

Ὅταν ἔφτασε σπίτι του, πῆγε στὸ γραφεῖο του, κάθησε σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα κι' ἄναψε ἕνα ποῦρο. Νόμιζε πὼς θάβρισκε ἐκεῖ κάποια ἡσυχία. Μὰ γελιόταν. Στ αὐτιά του ἀντηχοῦσαν ἀκόμα σπαραχτικές, διαπεραστικές, ἡ κραυγὲς τοῦ πληγωμένου παιδιοῦ.

Κι' ἔξαφνα, τὸν κυρίευσε ἕνας ἀκατανίκητος πόθος νὰ μάθη πῶς ἦταν ἡ κατάστασις τοῦ παιδιοῦ. Ἡ ἀδιαφορία τῆς γυναῖκας του τὸν εἶχε ἐξοργίσει. Ὥστε δὲν εἶχε καρδιά, ἀλλὰ μόνον ἕνα κομμάτι πάγο στὸ στῆθος της. Ὤ ! πόσο θάθελε τώρα ἡ γυναῖκα του νὰ ἦταν πραγματική γυναῖκα, μιὰ γυναῖκα πού θάξερε νὰ ἐκτιμᾶ τὴ δύναμι τῆς ἀγάπη, μιὰ γυναῖκα τρυφερή, γλυκειά, αἰσθηματικὴ πού θὰ συμπονοῦσε τὶς δυστυχίες τῶν ἄλλων !

Ὤ ! ἂν μποροῦσε νὰ πῆ στὴ γυναῖκα του : «Βαρέθηκα τὴν ὑψηλὴ θέσι πού ἔχω στὴ κοινωνία καὶ τὴν κοσμικὴ ζωή, τὴν ἀδειανὴ καὶ ψεύτικη. Λαχτάρησα νὰ χαρῶ τὴν πραγματικὴ οἰκογενειακὴ ζωή. Διψῶ τὸν ἔρωτα σου, τὴν ἀφοσίωσί σου».

Μὰ πῶς νὰ τῆς τὰ πῆ ὅλ' αὐτὰ πού ἐκείνη θὰ γελοῦσε καὶ θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε δυσαρεστημένη : «Μὴ γίνεσαι ἀνόητος !».

* * *

Ἦταν μόνος, μόνος στὸν κόσμο. Δὲν εἶχε κανένα γιὰ νὰ τοῦ τὰ πῆ αὐτά.

Σηκώθηκε ἔξαφνα ἀποφασιστικά, χτύπησε ἕνα κουδούνι καὶ διέταξε τὸν ὑπηρέτη πού παρουσιάστηκε νὰ φωνάξη ἕνα ταξί.

Ὅταν ἔφτασε στὸ νοσοκομεῖο, ὁ μισοκοιμισμένος φύλακας στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν ἄφησε νὰ μπῆ μέσα. Μόλις ὅμως ἔμαθε τὸνομά του, τσακίστηκε σὲ ὑποκλίσεις καὶ φώναξε τὴν ἀρχινοσοκόμα. Ὅσον ἐκείνη παρουσιάστηκε, τῆς εἶπε ποιὸς εἶνε καὶ τὴ ρώτησε γιὰ τὸ παιδάκι.

— Τὸ παιδάκι εἶνε πολὺ καλύτερα, τοῦ ἀπάντησε. Ἡ κατάστασίς του δὲν ἐμπνέει τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία. Μήπως θὰ θέλατε νὰ τὸ δῆτε ;

Ἐκεῖνος ἀκολούθησε τὴ νοσοκόμα κ' ἐνῶ ἀνέβαινε τὴ σκάλα τοῦ νοσοκομείου, αἰσθανόταν διαφορετικὰ τὸν ἑαυτό του. Τοῦ φαινόταν σὰν νὰ εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ ἕνα λήθαργο καὶ νὰ γύριζε στὴν πραγματικὴ ζωὴ μὲ τὶς συγκινήσεις της καὶ τὶς ἀγωνίες της.

Δὲν ἦταν πειὰ ὁ ἰσχυρὸς πολιτικὸς πού ἐργαζόταν γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους, ἀλλὰ μόνο ὁ ἄ ν θ ρ ω π ο πού ζοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ πού ἡ πιὸ μεγάλη του φροντίδα, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦταν τὸ φτωχὸ ἐκεῖνο πλᾶσμα, τὸ θῦμα τοῦ αὐτοκινήτου του, καὶ ὁ μόνος του πόθος ὁ ἔρως, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ στοργή.

Αὐτὲς ἡ σκέψεις τὸν βασάνιζαν καθώς διέσχιζε τοὺς διαδρόμους τοῦ νοσοκομείου. Ἡ νοσοκόμα τέλος τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, κατὰ μῆκος τῶν τοίχων τῆς ὁποίας ἦσαν ἀραδιασμένα μικρὰ ἄσπρα κρεββάτια.

Κοντὰ σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ἡ νοσοκόμα στάθηκε.

Καὶ τοτε ἐκεῖνος διέκρινε μιὰ γυναῖκα ἡ ὁποία μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι της, καθόταν πλάϊ στὸ κρεββάτι αὐτὸ κ' εἶχε περάσει τὸ χέρι της κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀρρώστου παιδιοῦ, τοῦ ἴδιου παιδιοῦ πού εἶχε πληγώσει τὸ αὐτοκίνητό τους.

Ἡ πολύτιμη γούνα της εἶχε γλυστρήσει ἀπ' τοὺς ὤμους της καὶ κυλιότανε κάτω.

Ὅταν πλησίασε καὶ τὴν εἶδε ἀπὸ κοντα, ἀπόρρησε, ἀναγνωρίζοντας σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα του. Ἡ καρδιά του ξεχείλισε ἀπὸ ἕνα αἴσθημα λατρείας καὶ θερμῆς εὐγνωμοσύνης.

Καὶ ὅταν ἐκείνη ἀνασήκωσε τὸ ὡραῖο της κεφάλι καὶ τοῦ χαμογέλασε, τοῦ φάνηκε πὼς μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο της ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς ψυχῆς της κι' εἶδε μέσα σ' αὐτή.. .

Τὴν εἶδε νὰ ἀχτινοβολάη σὰν ἕνας λαμπρὸς ἥλιος καὶ συγχρόνως ἔννοιωσε τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα ἀνθισμένων ρόδων.

— Ἀποκοιμήθηκε τὸ καϋμένο ! τοῦ ψιθύρισε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἡ γυναῖκα του. Δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν ἐρχόμουν νὰ πληροφορηθῶ μόνη μου τί κάνει.

— Τὸ ξέρω τῆς ἀπάντησε, ἐνῶ ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη συγκίνησι.

Ἔννοιωθε ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ψυχές τους εἶχαν συνενοηθῆ, εἶχαν συναντηθῆ κι' εἶχαν ἑνωθῆ ὁριστικὰ πειά.

Τώρα πειὰ ἤξερε ὅτι εἶχε βρῆ ἐπιτέλους τὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του καὶ τῶν γλυκῶν του ρεμβασμῶν, τὴ γυναῖκα πού τραβοῦσε ὅλη του τὴν ὕπαρξι.

Καὶ ἦταν εὐτυχισμένος.

ΒΕΡΘΑ ΝΤΙ ΦΡΙΜΕΝ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ
ΑΠΟ ΤΗΣ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ
Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΣΤ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ
ποὺ σᾶς χαρίζει τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»
ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ
Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν Α Β', Γ', Δ' καὶ Ε' βιβλίων μας : «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ», τοῦ Ἀλφ. Κάρ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ, ἡ «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό, ἡ «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου καὶ ἡ «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ
Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, ἀπεφάσισαν, ἐκτὸς τῶν βιβλίων ποὺ τοὺς προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης των. Ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας παρουσιάζουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύνανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαλζὰκ ἢ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πληρώνοντες ὀκτὼ δραχμὲς γιὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτά, ἀντὶ τῶν 20 πού τιμῶνται ἕκαστον.